

FARNÍ MĚSÍČNÍK

14. 12. 2008

3. neděle

adventní

Číslo: 1

Ročník: 14

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. ?těpán • Sidonie

Měj trvalé Vánoce!

Nabídka je zde. Ježíš se narodil také pro tebe - ať jsi kdokoliv. Starý či mladý, šťastný nebo nešťastný, úspěšný nebo neúspěšný. Narodil se pro tebe a k tobě chce také přijít. Chce přijít, aby ti ukázal naději, která nezávisí na tvých schopnostech. Chce přijít, aby ti otevřel cestu k bohatství, které není závislé na tvých úspěších, na kurzu koruny ani na míře inflace. Chce přijít, aby ti ukázal, že ti může být velkoryse odpuštěno, odpuštěno v míře, kterou sami nikdy nedovedeme realizovat, ale všichni po ní toužíme.

S Ježíšem Kristem můžeš začít slavit trvalé svátky pokoje a smíření ve tvém nitru. Trvalé Vánoce. Svět se v tobě může začít měnit. Není to málo? Na první pohled to mnoho neznamená. Vždyť kolik toho svět nabízí! Ale ve skutečnosti to znamená všechno. Každý z nás totiž může začít měnit svět k lepšímu jen z vlastního nitra - jinak bude druhé trápit a rozmnoží už tak dost velkou řadu trápení. Nerezignuj. Začni slavit své osobní Vánoce - své setkání s Ježíšem, který se pro tebe narodil. Neváhej. Nečekej. Nikdo nemáme neomezený čas pro hledání pravdy a plného života.

*Požehnané svátky plné pokoje Vám přejí:
o. Karel, o. Stanislav, o. Jiří a o. Richard*

Bůh se stal člověkem - to je největší vánoční radost.

Roland Leonhardt

Kalendář		14. prosince 2008 - 13. ledna 2009				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
14. 3. neděle adventní	15. sv. Valerián	16. sv. Adelhaida	17. sv. Jan z Mathy	18. sv. Malachiáš	19. bl. Urban V.	20. sv. Zefyrin
21. 4. neděle adventní	22. sv. Servul	23. sv. Jan Kentský	24. Štědrý den	25. Narození Páně	26. sv. Štěpán	27. sv. Jan, apoštol
28. Svatá rodina	29. sv. Tomáš Becket	30. bl. Evženie Ravasco	31. sv. Silvestr I.	1. Matka Boží P. Maria	2. sv. Basil Veliký a Rehoř Naziánský	3. Nejsvětější Jméno Ježíš
4. 2. neděle po Narození Páně	5. sv. Telesfor	6. Zjevení Páně	7. sv. Rajmund z Peñafortu	8. sv. Severin	9. sv. Julián	10. sv. Agathon
11. Křest Páně	12. sv. Probus	13. sv. Hilarius z Poitiers				

Vánoční dopis

Nadešel opět vánoční čas se svou atmosférou pokoje, radosti a lásky. "Narodil se Kristus Pán, veselme se!" ozývá se z rádia a z televize, zpívají lidé u štedrovečerního stolu i v kostelech

Ale - přemýšleli jste někdy nad tím, kdo se vlastně narodil? Proč jeho narozeniny lidé slaví už 2000 let? Proč se narodil právě ve chlévě? Je mnoho otázek, které se vztahují k tajemství této vánoční události ...

Ježíš se narodil v Betlémě. A nebylo to obyčejné narození. To Boží Syn sestoupil z nebe, z dokonalé čistoty a slávy na naši zem. Narodil se v lidském těle, do největší bídy a špíny chléva. Dobrovolně, z lásky k nám. Vstoupil do našeho světa lidské ubohosti, omezenosti, lidské zloby a nenávisti.

Proč k nám vlastně přišel?

Povím vám příběh. Jeden člověk spadl do hluboké jámy. Zranil se, bezmocně ležel na dně, nařikal a volal o pomoc. Kolem procházeli různí lidé. Někteří zaslechli jen volání, ale řekli si, že si to zavinil sám a šli dál. Jiní přišli až k jámě a radili mu, jak se má dostat ven. Pak také odešli. Po čase tudy procházel Ježíš. Uslyšel volání zraněného, spustil se dolů,

vzal zraněného člověka na ramena, vynesl ho ven a ošetřil.

Každý člověk ve svém životě mnohokrát klopýtne, někdy se dostane až na dno svých sil. Prožívá bezvýchodnost situace, jako by se ocitl v hluboké jámě, v propasti hříchu, zoufalství a beznaděje. Někdy se člověk snaží zvládnout situaci sám, jindy se obrací o pomoc k druhým lidem. Avšak nejhroznější propastí, které se žádný člověk nemůže vyhnout, je propast smrti. Člověk zoufale volá: kdo mne zachrání? Je pro mne nějaká naděje?

Dobrá zpráva pro každého! Právě poselství Vánoc je naší jedinou nadějí. Ježíš sestoupil na zem proto, aby byl zachráncem všech, kteří k němu ve své bezmocnosti volají o pomoc. Podobně jako záchranář, který pomáhá lidem dostat se z různých jam a propastí. Pán Ježíš to dělá z lásky ke každému člověku. On sestoupil i do té nejhlubší propasti - do propasti smrti. Bylo to tehdy, když zemřel za naše hříchy na kříži. Třetího dne však z této propasti vystoupil jako vítěz nad smrtí. Ježíš žije opět v nebi a nabízí pomoc každému člověku.

Zvěst o Pánu Ježíši není pouhou vánoční idylkou pro několik svátečních dní. Je to dobrá zpráva pro každého. Dnes si možná myslíš, že se

tě to netýká, že jeho pomoc nepotřebuješ. Ale nezapomeň, že do nejhlubší propasti - do smrti, se jednou určitě dostaneš i ty. Ani nevíš, kdy to bude.

Ježíš je skutečným Zachráncem pro každého, kdo ho o pomoc a záchranu prosí. On nikoho neodmítne, kdo k němu s důvěrou přijde! Dá mu nový začátek, novou budoucnost, daruje mu věčný život.

ThMgr. Šimon Dvořák

*Vložíš-li svou minulost do rukou psychiatrovi,
napíše ti prášky na spaní.*

*Vložíš-li svou minulost do rukou psychologovi,
naučí tě, jak na ni zapomenout.*

*Vložíš-li svou minulost do rukou Ježíšovi,
uzdraví ji.*

Naše farnost dnes

Z farních matrik

- listopad 2008

Pokřtěni byli: Amálie Kolínková
Ester Kostková
Tomáš Vilímek

Pohřbeni byli:

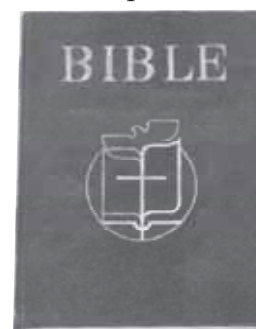
Jarmila Kremeňová (1937)
Karel Hovězák (1937)
František Belha (1937)
Vladimír Strapina (1931)
Oldřich Švarc (1928)
Anděla Strnková (1933)
Zdeněk Novák (1953)
Antonín Kostka (1928)
Josef Bařinka (1958)

ROK BIBLE

Něco k ukončenému Roku Bible.

Kdo z vás letošní vyhlášený Rok Bible bral vážně a Bible se mu stala součástí každodenního života, může se podělit, čím pro něho Bible je a jak zasáhl Bůh do jeho života. Své příspěvky nebo svědectví můžete odevzdat redakci FM. Rádi je zveřejníme pro povzbuzení ostatním.

11. Kaple Sv. Cyrila a Metoděje – nachází se na západní straně Brumova na kopci zvaném Březová. V roce 1871 zde byla farářem Karlem Molitorem postavena kaplička, zasvěcená Sv. Cyrilovi a Metodějovi. Pověst říká, že zde tito věrozvěsti

odpočívali na své cestě po Moravě. Před malým oltářem je na zemi kámen z pískovce s nápisem „Tato kaple jest s pomocí Boží založena léta Páně 1871“. V roce 1965 byla kaple doplněna novým oltářem, zhotoveným stolařem Jindřichem

Louckým, podle návrhu sochaře Heřmana Kotrby z Brna. Na oltáříčku je reliéf Sv. Cyrila a Metoděje zhotoven podle návrhu téhož sochaře, k uctění památky 1100 let od doby, kdy zde kázali. V roce 1975 byla provedena oprava kaple, kdy se stará omítka odstranila až na kámen a tu nahradila nová brizolitová omítka a provedl se nátěr střechy. O svátcích sv. Cyrila a Metoděje se zde pravidelně konává mše svatá.

12. Kříž na Březové – památný kříž pochází z 18. století a připomíná hrdinnou obranu Brumova a brumovského hradu při obléhání Kuruckými hordami. Je zde pochováno 20 hajduků, obránců hradu, kteří byli ubiti při kuruckém vpádu. Občané z Brumova a Klobouk ukrývající se v hradu, sledovali hrdinný boj a na památku hrdinů postavili v tom místě dřevěný kříž. Ten byl v roce 1989 vyměněn zbožnými občany města.

Informace byly čerpány z www.stránek.farnosti a od pana Sáby. Informace shromážděvalo a foto pořídilo místní skautské středisko a Stanislav Floreš ml.

Adventní vigilie

„Pane řidiči, ještě počkejte, šak tu nejsú všeci.“ Tak s touhle větou jsme vyjžděli v sobotu 29.11.2008 na adventní vigilii do Luhačovic. Autobus byl plný mladých lidí, nejen z Brumova, ale také z Nedašova a Valašských Klobouk, těšících se na společné setkání, zpěv a chválu Pána.

Po úvodní písni naší scholy nás o. Karel Janíček seznámil s programem:

- společný růženc, adorace, mše sv.

Po celou dobu vigilie byla také možnost jít ke svátosti smíření a začít tak dobře adventní dobu. Pak se zahrála a zazpívala další písnička a následovalo svícení adventního věnce. Růženc doplněný o pantomimické vyjádření radostného růžence dostala na starost luhačovická mládež a troufám si říct, že se toho zhostila na výbornou. Největším zážitkem byl bezesporu živý „Ježíšek“ a myslím, že kloboucký o. Karel nebyl sám, komu skanula slza dojetí. Dalším milým překvapením byla modlitba „Otče, náš“ zpívaná latinsky.

Poté jsme pokračovali adorací, při níž nás slovem doprovázel kněz Zde jsme mohli přednést své chvály, díky a nakonec i prosby. Tato adorace byla prokládána písněmi luhačovické scholy.

Pak následoval zlatý hřeb večera – slavnostní mše svatá s hudebním doprovodem študlovského Adorare. Musím říct, že výběr jejich písní se mi velmi líbil a doufám, že nejsem sama, koho příjemně pohládily po duši. V kázání nás o. Karel Janíček ujistil, že

nemusíme mít strach z toho špatného, co se kolem nás ve světě děje, ale naopak máme slovy Pána Ježíše: „Zvednout hlavu a vzpřímit se, neboť království nebeské je blízko.“

Po mši nás mile překvapilo pozvání místního pana faráře na připravené pohoštění. Když jsme se tedy dosyta najedli výborných buchet a chlebičků, nezbývalo nám, než všem poděkovat, rozloučit se a těšit se na další společné setkání na nějaké příští akci.

Sama za sebe mohu přiznat, že se mi tato vigilie velmi líbila, i když se mi na ni nechtělo vůbec jet. Nakonec jsem ráda, že jsem tam byla.

Jana Petrujová

Roráty

Rorátní mši, které jsou v pondělí a v sobotu ráno a ve středu a v pátek večer, se hojně zúčastňují děti se svými světýlky. Myslím, že společná snídaně, která je po ranní mši pro ně připravena ve skautském sále je povzbudí k upevnění pospolitosti.

Účast na rorátech je jistě tou správnou přípravou na příchod Pána Ježíše o Vánocích.

Máte možnost vyjádřit svůj nesouhlas s uzákoněním eutanázie tím, že podepíšete (pokud jste tak doposud neučinili) petiční arch umístěný v zádve v kostele.

Večer chval,

který jsme prožili v sobotu 15.11., přinesl něco nového, co ke chvále patří – totiž svědectví.

Téma, „Hod' svoji starost na Pána a On se postará“ ke svědectví přímo vybízelo. A tak po výzvě P. Karla se našlo dokonce 5 odvážlivců, kteří postupně přišli k mikrofonu a podělili se s námi o svoji zkušenost, jak se Bůh postaral, když se na něho obrátili.

Te M

Letošní adventní věnečky se opravdu podařily.

www.brumov-bylnice.info

Štrůdlování umí i muži !!

Balíček ve zlatém papíře

Malá Helenka hrozně ráda chodila s babičkou na nákupy. Úplně nejvíc se těšila na nákup, když se blížily Vánoce. Hlavně proto, že se babička nikdy nedala dlouho prosit a Helenka se vracela domů tu s novou knížkou, jindy s omalovánkami nebo s čokoládovým vajíčkem s překvapením uvnitř.

Helenka by si ráda hrála s dětmi, zatímco babička nakupovala v pekárně nebo drogérii, ale všechny děti kolem se tvářily unuděně a nikomu se nechtělo si s ní hrát. Dokonce i babička se snažila mít pochůzky co nejdřív za sebou, protože v obchodech neměl nikdo dobrou náladu a nechtěl se zdržovat jediným milým slovem.

Cestou zpátky babička i holčička mlčely. Držely se za ruku a kolem nich se začal polehoučku snášet sníh.

Doma se babička posadila do svého oblíbeného křesla. Říkala mu „myslírna“. Chvilí nad něčím dumala a pak rozhodně vstala a zamířila do komory. Za chvíli vyšla s nádherným balíčkem ve zlatém papíře, převázaným červenou stuhou.

Helenka by se ráda podívala dovnitř, ale babička jí vysvětlila, že nemůže, protože to je tajemství. Druhého dne ráno vyšly ven s balíčkem. První, koho potkaly, byl policista, pan Pavouk. Nepříjemný člověk s knírem jako řídítka. S nikým se nebavil a žil sám. Babička mu balíček podala.

„Co s tím mám dělat?“ ptal se udiveně pan Pavouk.

„To je pro vás,“ špitla Helenka.

Policista se na ni užasle podíval. „Co je v něm?“ vyzvídal.

„Přátelství a štěstí,“ prohlásila babička a stiskla mu ruku.

„Babi, viděla jsi, jakou měl radost?“ zeptala se Helenka. „Uděláme ještě nějaké balíčky?“

Babička zavrtěla hlavou: „Kdepak, Helenko, jeden stačí.“

„Tak i já mám nakonec nějaké přátele,“ pomyslel si pan Pavouk. Hned se mu šlo do práce veseleji a cítil, že ho cosi hřeje u srdce. Cestou potkal pana Starého, který zametal ulice. Byl to nesmělý člověk a děti se mu často posmívaly. Když uviděl blížící se uniformu, přikrčil se za vozík s odpadky. Ale pan Pavouk k němu natáhl ruku s balíčkem: „To je pro vás.“

„Děkuju,“ zamumlal nevěřicně a šťastně pan Starý. A tak se spolu spřátelili.

Ale ani pan Starý balíček neotevřel. „Udělám jím radost Dášence,“ říkal si. Dášenka byla drobná holčička s blondátými copánky. Jediná ze všech dětí vždycky pozdravila. Právě měla chřipku. Když pan Starý předal dárek Dášence mamince, pozvala ho na kávu. Jakmile Dášenka uviděla tak krásný balíček, hned se jí udělalo lépe.

Pohládla zlatý obal a červenou mašli a pomyslela si:

„V něm bude určitě moc krásný dárek. Pošlu ho Zuzce na usmířenou.“

Zuzka byla Dášence nejlepší kamarádka, ale dva dny před tím se ve škole pohádaly a jedna druhé přísahaly, že už spolu do konce života nepromluví ani slovo.

Když Zuzka uviděla balíček, rozběhla se za Dášenkou a všechno si navzájem odpustily. Napadlo je, že by takový dárek udělal velkou radost pani učitelce, která jim už delší dobu připadala nějaká smutná.

Když pani učitelka našla na svém stole nádherný lesklý balíček, moc se zaradovala a celý den jí vyučování připadalo veselejší než jindy. Žáci jako by méně zlobili a dávali větší pozor. Když se vrátila domů, odnesla balíček pani Ambrožové, které už děti vyrostly, žily hodně daleko a jí se po nich často stýskalo. Ani pani Ambrožová si však balíček nenechala pro sebe. Darovala ho panu Louskáčkovi. Byl to řezník, a protože ho každý znal jen s velkým nožem nebo se sekyrou v ruce, všichni si o něm mysleli, že nemá srdce.

Pan Louskáček si dárek také nenechal... A tak koloval dál a dál a lidé, jejichž rukama prošel, se pak na sebe usmívali a rádi si spolu povídali. Když se Helenka s babičkou za několik dní zase vydaly na nákupy, lidé v obchodech na sebe byli milí a děti měly chuť si hrát. Kdosi pozdravil babičku a vyprávěl jí, co se mu přihodilo a jak jsou lidé z ničeho nic šťastnější, protože dostali nějaký tajemný balíček. Když babička přede dveřmi hledala klíč v kabelce, otevřela jí pani Antoňová, která bydlela o patro níž a nikdy s babičkou neprohodila ani slovo.

„Chtěla bych vám popřát veselé Vánoce,“ řekla a podala babičce krásný zlatý balíček s červenou stužkou.

„Děkuju vám,“ usmála se babička. „Nechcete se u nás někdy stavít a popovídat si?“

„Hurá!“ vykřikla Helenka, když se za nimi zavřely dveře a byly samy. „Balíček se k nám vrátil. Tak už mi povíš, co je uvnitř?“

„Nic zvláštního,“ odpověděla babička, „Jenom špetka lásky.“

Z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše Bruno Ferrero

Jako stéblo slámy

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náručí darů a teď se vraceli s prázdnými rukama.

Kromě jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlaní. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: "Co to máš v ruce?"

"Stéblo slámy," odpověděl mladík. "Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě."

"Stéblo slámy," usklíbalí se ostatní. "Takové smetí! Zahod' to!"

Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou.

"Kdepak," namítl, „já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé.“

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: "Co jsi udělal s tím stébem?"

Mladík jim ho ukázal. "

Pořád ho nosím u sebe."

"Zahod' to, k ničemu ti není."

"Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn."

"A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy."

"Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme."

Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: "Dej už s tím zatraceným stéblem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!"

Stéblo vztekle zmačkal a zahodil.

Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. "Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmohl. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné. Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je - Spasitelem, kterého nám seslal Bůh."

Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: "Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy."

Z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše Bruno Ferrero

Vánoční balíček

Tento příběh se stal už dávno. Jeden muž potrestal svoji pětiletou dcerku, protože ztratila jednu drahocennou věc. Tehdy neměli dostatek peněz.

Byli Vánoce a druhý den děvčátko dalo otcí balíček s těmito slovy: „Tatínku, tohle je pro Tebe“. Otec byl nejdříve v rozpacích a když zjistil, že balíček je prázdný, rozložil se. Přísným hlasem se zeptal: „Nevíš, že když dáváš dáreček, něco musí být v tom balíčku“?

Devčátko se podívalo na otce a se slzami v očích řeklo: „Není prázdný! Je naplněný mými pusami“! Otec se velmi zastyděl, poklekl, objal svou dceru a poprosil za odpuštění.

Od té doby otec střežil svůj balíček pod postelí a když se mu nedařilo, či potřeboval povzbudit, otevřel balíček a vybral z něho jednu pusku.

Každý z nás má takový svůj balíček plný lásky od svých dětí, přátel, rodiny....

Nic není důležitější, co člověk může vlastnit!

Biblické otázky

1. Jak se jmenovali rodiče P. Marie?
2. Kolik dní pobýval Ježíš na poušti, když ho pokoušel satan?
3. Čí tehýni Ježíš vyléčil?
4. Co měl Ježíš k dispozici k nasycení pěti tisíc lidí?
5. Koho Ježíš vzkřísil v Betánii?
6. Kolik malomocných Ježíš uzdravil, když procházel Samařskem a Galilei do Jeruzaléma?
7. Který apoštol byl výběřím daní?
8. Jaké bylo zaměstnání Jakuba a Jana, když je Ježíš povolal za učedníky?
9. Kde mluvil Ježíš se Samaritánkou?
10. Jaký příklad dal Ježíš svým učedníkům ke službě druhým?

(Správné odpovědi jsou na konci rubriky Svědectví)

Když nemáš co darovat, daruj úsměv, protože:

úsměv nestojí nic a vynáší mnoho. Obohacuje toho, kdo ho přijímá aniž by ochuzoval toho, kdo ho daruje. Trvá chvíli, ale vzpomínka na něj bývá stálá. Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel a nikdo není tak chudý, aby ho nemohl darovat. Úsměv vytváří v domově štěstí, ve starostech je oporou, citlivým znamením přátelství. V únavě přináší odpočinek, ve znechucení vrací odvalu. V zármutku je útěchou a pro každou bolest přirozeným lékem. Je dobře, že si ho nelze koupit, ani půjčit, ani ukrást, protože má hodnotu okamžiku, kdy se daruje. A kdybys potkal někoho, kdo by neměl pro tebe úsměv, ačkoliv na něj čekáš, buď velkodušný a oblaž ho svým úsměvem, protože nikdo tak nepotřebuje úsměv, jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

Z ambulance onkologie

Svědectví

Až uvidím Boží tvář

Milostí jste spasení skrze víru. Spasení není z vás, je to dar Boží, není z vašich skutků, aby se nikdo nechlubil. (Ef 2,8-9)

Vyrůstala jsem v katolické rodině, kde víra v Boha tvořila základ, na kterém se stavělo vše ostatní. To, že Bůh je, bylo pro mě samozřejmostí stejně jako každodenní společné

modlitby a nedělní návštěva kostela.

Hřích jsem brala velmi vážně a s upřímným srdcem jsem vždy litovala svých dětských přestupků. O hříších nečistoty, nenávisti, o drogách, rozvodech a vraždách jsem věděla jen z vykládaní a přednášek náboženství. Osobně jsem se s nimi nikdy nesetkala. Vyrůstala jsem jako každé jiné dítě věřících rodičů až do třinácti let,

kdy násilím do mého života vstoupil hřích nečistoty. Nebyla jsem na něco takového vůbec připravena, nevěděla jsem, jak se s tím vypořádat, jak se k tomu postavit a jak se bránit. Tíhu vši špíny a výsměchu své nevinnosti jsem si schovávala hluboko v srdci, aby o tom nikdo nevěděl. Začala jsem se vidět jako

Dokončení na straně 6

špinavá a nehodná láska. Můj vztah k Bohu byl narušen.

Takto vnitřně zlomena jsem se v šestnácti letech rozhodla navždy schovat svoje zlomené srdce a pustila jsem se do světa lidí žijících bez Boha hledat lék pro svoji bolest a naplnění pro svůj život. Předemnou se rozprostíral nový svět nové možnosti, které mi byly doposud úplně neznámé. Utekla jsem z domu a odešla ze školy. Tady jsem poprvé dala najevo svým rodičům, kteří o mém vnitřním světě neměli ani tušení, že se se mnou něco děje, něco, co neumím jinak řešit. Byl to pro ně šok, neuměli si vysvětlit, proč to dělám, kladli si otázky, kde udělali chybu, modlili se za mě a ze všech svých sil se mi snažili pomoci. Ale to už jsem o jejich pomoc nestála. Alkohol, cigarety, diskotéky a rebelie mi pomohly nasadit si masku, za kterou nikdo neviděl. Navenek jsem působila sebevědomě a drze, ale uvnitř jsem plakala. Pouštěla jsem se do vztahů s muži se srdcem hladově toužícím po lásce a přijetí, ale vždy znovu jsem byla svědkem toho, že pod slovem láska se schovává jen povrchní zájem o mé tělo. Postupně s každým novým zklamáním se moje naděje, že naleznu něco, co mi pomůže přehlušit tu bolest, začaly rozplývat. Když už jsem nevěděla kudy kam, pokusila jsem se o sebevraždu, ale Bůh měl se mnou jiný plán, a tak jsem šla životem dál.

Nenávist k vlastnímu životu mne hnala, abych sáhla po každé příležitosti zapomenout na to, kdo jsem. A tak jsem se dostala k drogám. Ty mě přivedly až do Teen Challenge, kde jsem se poprvé setkala s tím, že Bůh mě může mít rád i takovou, jaká jsem, a že skrze víru v Ježíše Krista můžu být očištěná a začít nový život. Připadalo mi to až příliš jednoduché a naivní, že by mi Bůh jen tak všechno odpustil a ještě i úplně zapomněl. V podstatě jsem si už ani nebyla jistá, jestli vůbec věřím, že nějaký Bůh je.

Po pár dnech jsem se rozhodla, že to vyzkouším, vždyť nemám co ztratit. Odevzdala jsem svůj život Bohu a přijala Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Do mého nitra začalo pronikat nové světlo naděje a radosti.

Po tak dlouhé době jsem se mohla nadechnout bez pocitu viny, že žiji. Teen Challenge se stalo pro mne místem bezpečí a přijetí na čtyři měsíce. Pak jsem se rozhodla, že je čas vrátit se k rodičům. Cítila jsem se už dost silná a vyzbrojená. Avšak ihned po návratu začaly přicházet první rány reality. Najednou jsem měla pocit, že ten nádherný život s Kristem nedokážu žít v reálném světě plném hříchu. Zpanikařila jsem a pomalu se začínala vzdávat. Netrvalo to dlouho a znovu jsem byla na drogách. Brala jsem heroin a pervitin, bydlela na ulici a byla na okraji společnosti, vědoma si toho, že už není cesty zpátky. Vevnitř jsem plakala nad troskami svého života, nad nesmyslností každého dne a zoufale jsem volala k Bohu. Došla jsem až na hranici sil. Byla jsem vyčerpaná, strhaná a úplně pohlcená ďáblou tmou, nevěřila jsem, že by byla ještě cesta ven. Tady jsem poznala reálnou moc ďábla a jeho démonů, a to mne přivedlo k obrovské víře, že Bůh je živý a jeho moc musí být ještě větší. A tak jsem jeden večer padla na kolena a začala volat k Bohu. Bylo mi už všechno jedno. Věděla jsem, že je mojí poslední nadějí, buď mě uslyší a stane se zázrak, nebo zemřu.

V ten večer se nic nestalo, ale moje volání proniklo k Bohu. Druhý den jsem si znovu, jako každý jiný den, přišla pro dávku. Bylo to v dřevěné boudě postavené v zahradní oblasti. Kluk, co to vyráběl, mi řekl, ať přijdu odpoledne, že to ještě není hotové. Když jsem přišla odpoledne, už bylo všechno prodané. Bylo mi to divné, to se mi ještě nestalo... Jako by někdo nechtěl, abych si to dala. Večer jsem tam šla znovu, teď už bylo všechno připravené. Kluci, co tam byli, už měli dávku v sobě, a tak byli v náladě a něco tam dělali na vařiči. Nevšimla jsem si jich, zabraná do toho, abych si to co nejdřív aplikovala. Vyhrnula jsem si rukáv a v tom se na tom vařiči objevil oheň. Všichni byli po vlivem drog, bez přemýšlení vyběhli ven a ten poslední chytl hořící nádobu a chtěl ji vyhodit ven, ale ve dveřích jsem byla zrovna já, a tak dopadla přímo na mě.

Byla jsem úplně střízlivá a vnímala každý plamen, který si šířil po mých nohách. Kluci se mě pokoušeli uhasit a když viděli, že to nejde pomocí dek, přinesli bandasku, kde měla být voda

a vylili ji na mne. Jenže se spletli, místo vody na mě vylili benzín. Celá jsem se ponořila do plamenů, jako bych se ocitla v pekle. Křičela jsem šílenou bolestí člověka, který se peče zaživa. Musel na mě být hrozný pohled, kluci to vzdali a ze strachu, že by náhodou přišla policie a našla je tam s drogami, raději všichni utekli.

Zůstala jsem tam sama. Padla jsem na zem vědoma si toho, že jsou to moje poslední sekundy, možná minuty. Věděla jsem, že tohle je cena, kterou jsem dlužná zaplatit za svůj život. Odměnou za hřích je smrt. Umírání pomalou, trýznivou smrtí a pak už navždy být oddělená od Boha. Tohle byla poslední kapka ďáblova ničivého plánu pro můj život. Prohrála jsem. Myslela jsem na rodiče a na ty krásné dny v Teen Challenge. Znovu jsem slyšela ta slova, že Bůh mě miluje takovou, jaká jsem. Ježíš Kristus mě může očistit. Přece mě Bůh nemůže teď slyšet...

Najednou se mi začal před očima odvíjet film vlastního života, ale ne z mého pohledu, ale z pohledu Boha. A já pochopila, že Bůh mě vidí úplně jinak, než mě vidí lidé kolem, a úplně jinak, než se vidím já. Boží pohled je vždy plný lásky. Pro něho jsem byla pořád to malé děťátko, které miloval, ať se v mém životě dělo cokoli. Vždy při mně stál a čekal na mě, až se pro něho rozhodnu. Vždy mě miloval a já to vůbec nevěděla. Nikdy jsem nebyla sama, ani když jsem si připadala úplně opuštěná. On tam byl, blízko mě a držel mě ve své laskavé náruči. Tohle poznání mě úplně zlomilo. Moje srdce se ve vteřině zamilovalo a poznalo, že tohle je to, co vždy hledalo a po čem vždy toužilo, ale na druhé straně mi bylo jasné, že musím odejít. Nejsem hodná přijmout tuhle lásku, nemůžu snést tuhle svatost. A v tom spočívá soud. Bůh nás nesoudí, to sami, až poznáme hloubku a výšku, šířku a délku Boží lásky, která převyšuje každý rozum (Ef 3,18-19), sami odejdeme do zatracení, protože se uznáme nehodnými. Jedině milostí skrze víru v Ježíše Krista můžeme být spaseni.

A tak přemožená Boží láskou, ale také Boží spravedlností jsem začala plakat, litovala jsem své nevěry a hří-

chů a volala jsem k Ježíši o milost. Vyznávala jsem, že věřím, že za mne zemřel, že zaplatil cenu za můj hřích, abych mohla mít nový život. S každým voláním jsem cítila, jak mě Bůh proměňuje a svléká ze starého člověka. Najednou mě zalilo tak jasné světlo, že jsem žár plamenů přestala vnímat a ponořila jsem se do Boží milosti, lásky, pokoje a radosti. Byla jsem přijatá za Boží dceru, absolutně nezaslouženě, **jen z milosti skrze víru!** Už jsem netoužila žít, věděla jsem, že mi je odpuštěno a tady je můj nový domov, chtěla jsem už navždy zůstat se svým Otcem.

Ale Bůh měl se mnou ještě jiný plán, a tak mě probudil hlas kluka, který se vrátil a znovu se pokoušel mě uhasit. Strhal ze mě kusy hořícího oblečení a najednou bylo po všem. Byla jsem převezena do nemocnice. Měla jsem popáleniny 3. stupně na 30% těla. První noc si nikdo nebyl jist, jestli se dožiji rána. Dožila jsem se, probudila jsem se celá omotaná obvazy, nemohla jsem

se ani hnout, ale v mém srdci byla zvláštní radost, pokoj, láska a světlo. Bylo mi to divné, jako bych to nebyla já?! Vždyť jsem se znala osmnáct let a věděla jsem, jak reaguji, jak přemýšlím, a teď jsem se nepoznávala. Bůh mi dal nové srdce a dal do něj svůj život. Znovu jsem se narodila, tentokrát z Boha.

V nemocnici jsem absolvovala tři plastické operace a užila si hodně fyzické bolesti, ale stálo to za to. Ty jizvy na těle jsou pro mě vzácným důkazem toho, že Bůh je láska.

Myslím, že je zbytečné psát o tom, že mě už nikdy ani nenapadlo sáhnout po droze nebo alkoholu, protože Bůh nejenže vzal moji špinu, ale také uzdravil mé srdce od všech zranění a naplnil ho sám sebou. On je ten jediný zdroj a smysl všeho. 5. května 2004 to budou čtyři roky od toho dne, co Bůh tak radikálně zasáhl do mého života.

Ráda bych nakonec ještě řekla, že to byly čtyři nejkrásnější a nejbohatší roky v mém životě. Ježíš Kristus je ten,

komu můj život patří. Už nepat-řím sobě, jsem jeho. On přece za mne tak draze zaplatil. Před rokem jsem se vdala, Bůh mi požehnal manželem nad všechna má očekávání, uzdravil mě ze žloutenky typu C a žehná nám ve všem, co děláme. Přesto vím, že tím nejkrásnějším okamžikem bude, když znovu uvidím Boží tvář.

Lucia G., 22 let,

Správné odpovědi k biblickým otázkám

1. Sv. Jáchym a Anna
2. 40 dní a 40 nocí
3. Petrovu
4. 5 chlebů a 2 ryby
5. Lazara
6. 10 malomocných
7. Celník Matouš
8. Rybáři
9. U Jákobovy studny u města Sychar
10. Myl jim nohy

“Syti nás tím, čím “ili”

Ze “ivota a my”lenek svatých

27.12. sv. Jana, apoštola a evangelisty

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha.....“ (J 1, 1-14).“

Sv. Jan je autorem následujících částí Nového Zákona: Čtvrtého evangelia, tří Listů a knihy Zjevení.

Symbolom tohoto evangelisty je orel, který – podle rabínského učení – jako jediný pták může pozorovat svými očima slunce (kterým je pro Jana Kristus), aniž by byl oslněn.

Jeho otec se jmenoval Zebedeus, matka Salome a bratr Jakub zvaný větší. Otec byl rybářem a matka jedna z žen, které následovaly Ježíše a to až pod kříž. Jan byl učedníkem Jana Křtitele, svědkem Ježíšova křtu, a když označil Jan Křtitel Ježíše „Beránkem Božím“ stal se jeho následovníkem. Ježíš jej miloval.

Byl svědkem mnoha stěžejních událostí, protože patřil k vybrané trojici apoštolů. Na vlastní oči viděl vzkříšení Jairovy dcery, proměnění Pána na hoře a Ježíšovu agonií v Getsemanech. Spolu s Petrem dostal za úkol jít připravit poslední večeři, při níž seděl na čestném místě (Jan 13, 23-25). Když Ježíše zatýkali, bál se a utekl spolu s ostatními apoštoly. Nakonec byl jako jediný z apoštolů pod křížem, kde mu byla svěřena Marie, Ježíšova matka. S Petrem slyšel jako první zprávu Marie Magdalény, že Pán vstal z mrtvých a viděl prázdný hrob (J 20, 1-5). Se

vzkříšeným Ježíšem se setkal a viděl jeho rány (Jan 20, 19-23) a s ostatními učedníky byl u toho, když Ježíš vystupoval na nebesa (Sk 1, 9) a když seslal Ducha svatého (Sk 2, 1-13). Po seslání Ducha svatého doprovázel Petra. Měl účast na uzdravení chromého u brány zvané Krásná (Sk 3, 1-8). Byl též vězněn (Sk 5, 18), osvobozen andělem, pronásledován a dokonce kvůli Ježíši i bičován (Sk 5, 40). Doprovázel apoštola Pavla, který ho považoval spolu s Jakubem a Petrem za „sloupy“.

Podle starobylé tradice hlásal Jan evangelium v Malé Asii, kde zůstal v Efesu. To potvrzují církevní otcové jako Irenej, Klement Alexandrijský, Justin, Eusebius a další. Byl pronásledován za vlády císaře Domitiana, kolem roku 95. Vypráví se, že byl v Římě bičován a pak vhozen do kádě vroucího oleje, z něhož vyšel bez popálenin. Tradice říká, že vroucí olej se proměnil v nebeskou rosou, takže Jan vystoupil z kádě čerstvý a silnější než byl před tím. Císař Domitian a ostatní pohané v tom viděli magii. Byl proto obžalován z magie a vyhoštěn na ostrov Patmos, (asi sedmdesát kilometrů od maloasijského Efesu), kde se mu dostalo vzácného vidění - zjevení. Spatřil zde dějství posledního soudu jemuž říkáme Apokalypsa. Zjevení Janovo – obrazně vyjádřená zkušenost víry, která v těžké situaci znovu odhaluje vyhlídku na Kristovo vítězství.

Po smrti císaře Domitiana se vrátil do Efesu, kde zemřel za vlády císaře Trajána (98-117) pravděpodobně kolem roku 104. V Efesu byla nalezena veliká bazilika postavená nad jeho hrobem již ve 4. stol. O dvě století později již byla známa léčivá moc prachu z Janova hrobu.

Dokončení straně 8

Z Efesu se traduje mnoho příběhů, které nemají přílišnou historickou váhu, ale poodhalují nám alespoň

Z liturgie

14. 12. 2008

3. neděle adventní

„Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte.“

1. čtení Iz 61, 1 – 2a. 10 – 11

2. čtení 1 Sol 5, 16 – 24

Evangelium Jan 1, 6 – 8. 19 – 28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi tedy prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: Vyrovnajte cestu Pánu, jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti posláni byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu

nejsem hoden rozvázat řemínek u opánků.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Ozvěna slova:

Vykupitel je tady a Jan odchází na poušť. Chce se připravit na své poslání, proto nebude Ježíše vidět, nebude se s ním stýkat, třeba si jsou duchovně i pokrevně tak blízcí. A když Ježíš začne svůj veřejný život, když začne dobývat města i městečka pro království Boží, Jan mu ani tenkrát nevyjde naproti. Zůstává na svém místě u Jordánu, i když nikdo – kromě Marie – tak po něm netouží, jako právě on. Aby vyplnil Bohem mu dané poslání, opustil pohodlí, rodinu, lidi a teď se zříká ještě i štěstí žít v Ježíšově blízkosti. Zříká se Boha pro Boha a to je vrchol. Vzpomeň si na toto jeho hrdinství, když tě vážné příčiny zdržují a ty si nemůžeš vyplnit ani takovou šlechetnou touhu, jako je navštívit Ježíše ve svátosti oltární a pobýt s ním v důvěrném rozhovoru. Vzpomeň si na Janovu lásku, když bude občas třeba nechat Boha přítomného ve svátosti, aby ses mohl věnovat Bohu, přítomnému v našich bratřích.

25. 12. 2008

Boží hod vánoční

„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

1. čtení Iz 52, 7 – 10

2. čtení Žid 1, 1 – 6

Evangelium Jan 1, 1 – 18

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou

má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: ‘Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.’“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišli skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Ozvěna slova:

Kolik lidí by si dnes přálo, aby tato atmosféra pokoje a vstřícnosti trvala stále, celý rok! Kolik lidí je přesvědčeno, že konflikty, násilí a neštěstí jsou s vánočními svátky zcela neslučitelné! Je dobré, že mnozí alespoň jednou za rok dojdou k přesvědčení, že lidský život a mezilidské vztahy se nemusí stále podobat otevřenému bojišti! Ale kdo zařídí a postará se, aby byl mezi lidmi pokoj, dobrá vůle na všech stránkách, schopnost a ochota mnohých k hledání cest smíření? Mohou to udělat vlády? Školy? Náboženští vůdci a myslitelé? Každý z nás může vidět náznak cesty, která vede dál. Vánoce znamenají setkání s láskou, s láskou Boží, která v dítěti Ježíši přišla na svět. Tato láska je nabízena celému lidstvu, ale nevnučuje se ani jednomu člověku. Otevírá dveře víry, nemá však žádné prostředky, kterými by donutila lidi jednat dobře. Ježíš se narodil také pro tebe, ať jsi kdokoliv - starý nebo mladý - a k tobě chce také přijít. Chce ti ukázat naději, která nezávisí na tvých schopnostech nebo na výhrách či prohrách politických stran. Rád by ti otevřel cestu k bohatství, které není závislé na tvých úspěších. Touží přijít, aby ti ukázal, že také tobě může být velkoryse odpuštěno. Odpuštěno v míře, kterou sami nedovedeme uskutečnit, ale všichni po ní toužíme. S Pánem Ježíšem můžeš začít ve svém nitru slavit trvalé svátky pokoje a smíření, trvalé Vánoce. Svět se v tobě může začít měnit. Je to snad málo?

6. 1. 2009

Zjevení Páně

„Přišli jsme od východu poklonit se králi.“

1. čtení Iz 60, 1 – 6

2. čtení Ef 3, 2 – 3a. 5 – 6

Evangelium Mt 2, 1 – 12

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: ‘A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde

vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

Ozvěna slova:

Boží slovo o Slavnosti Zjevení Páně se zcela zaměřuje na Ježíše jako na Mesiáše, krále a spasitele všech národů. On nepřišel pouze pro izraelský národ, ale také pro pohany – pro celé lidstvo. Příchod mudrců od východu znamená počátek sjednocení národů, které bude plně dovršeno vírou v Ježíše, až všechny národy poznají, že jsou dětmi jediného Otce a navzájem si

jsou bratry a sestrami. Mudrci jsou prvními posluchači a svědky Krista. Stojí v čele velkého množství „pravých Božích ctitelů“, kteří budou duchovní sklízní mešianské doby. Ježíš jako rozsévač přináší všem lidem dobré semeno Božího slova. Duch svatý způsobuje, že tato setba dozrává, a církev má v hojnosti sklízet plody této setby, kterou Ježíš zasel svým zjevením a oživil svou smrtí.

Pane, dej, ať se církev učí po vzoru mudrců od východu putovat k Betlému, aby se klaněla králi všech lidí, a současně vycházet z Betléma do celého světa, kde má plnit poslání, kterým ji Ježíš pověřil – jít ke všem lidem. Pomáhej křesťanskému společenství, aby dokázalo hledat ty, kdo jsou daleko nebo se cítí vyloučení z jeho středu, a přivádět je k naději a k životu. Ať však nikdy nezapomínáme, že na naše poslání mohou lidé reagovat i odmítnutím a násilím.

Slovo Boží v liturgii:

21. 12. 2008 4. neděle adventní

1. čtení 2 Sam 7,1 – 5. 8b – 12. 14. 16

2. čtení Řím 16, 25 – 27

Evangelium Lk 1, 26 – 38

24. 12. 2008 Štědrý den

1. čtení Iz 9, 1 – 3. 5 – 6

2. čtení Tit 2, 11 – 14

Evangelium Lk 2, 1 – 14

28. 12. 2008 Svátek Svaté Rodiny

1. čtení Gn 15, 1 – 6; 21, 1 – 3

2. čtení Žid 11, 8. 11 – 12. 17 – 19

Evangelium Lk 2, 22 – 40

1. 1. 2007 Slavnost Matky Boží Panny Marie

1. čtení Nm 6, 22 – 27

2. čtení Gal 4, 4 – 7

Evangelium Lk 2, 16 – 21

4. 1. 2009 2. neděle po Narození Páně

1. čtení Sir 24, 1 – 4. 12 – 16 (řec. 1 – 2. 8 – 12)

2. čtení Ef 1, 3 – 6. 15 – 18

Evangelium Jan 1, 1 – 18

Úmysly Apo?tolátu modlitby - prosinec

1. Aby tváří v tvář kultuře násilí a smrti, církve šířila kulturu života svými apoštolskými a misionářskými aktivitami.
2. Aby v misijních zemích křesťané ukazovali projevy bratrství, že Dítě narozené v Betlémě je zářivou nadějí světa.
3. Aby blížící se svátky vánoční přispěly k posílení úcty k životu v naší společnosti.

Úmysly m?í svatých na měsíc prosinec 2008 - leden 2009

15. Po 6.30 za + Štěpánku Slabíkovou, duše v očistci a živou rodinu
16. Út 7.30 za + Marii Řehákovou, rodiče z obou stran a ochranu pro živou rodinu
17. St 17.00 za dvoje + rodiče, + prarodiče, jejich + děti, duše v očistci, ochranu Panny Marie a pomoc Boží pro celou rodinu Liškovu a Tůmovu
18. Čt 17.00 za + rodiče Fojtů, + čtyři děti a Boží ochranu pro rodinu Miklasovu
19. Pá 17.00 za + Vojtěcha Holčáka, + rodiče Ovesné a + Annu Vilímkovou
20. So 7.30 za + Bohumila Illka, bratra, + rodiče, duše v očistci a živou rodinu

21. Ne 7.30 za Karla a Anežku Běhuncíkovy ze Sv.Štěpána
9.00 za + Jaroslava Polácha, dvoje + rodiče a za + zetě Ludvíka Mikulčíka
10.30 za farníky
22. Po 6.30 poděkování za dožití 70 a 73 let, + rodiče Křekovy, Strnkovy, + děti, snachu, zetě a za ochranu Boží a zdraví pro živou rodinu
23. Út 17.00 za + rodiče Jelínkovy, + rodiče Lysákovy a za jejich syna a snachu
24. St 7.30 za Marii, Stanislava, Helenu, Františka Ovesných a za živou rodinu
24.00 PŮLNŮČNÍ za živé a + členy rodiny Strnkovy a Matůšů
25. Čt 7.30 za + Josefa a bratra Slabíkovy, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu
9.00 za + Františka Strnada, + rodiče z obou stran, živou a + rodinu
10.30 za farníky
26. Pá 7.30 za + rodiče Matějčkovy, Rajovy, duše v očistci a živou rodinu
9.00 za + rodiče Kráčmarovy a Kroupovy, jejich + syny, duše v očistci a živou rodinu
10.30 za + rodiče Lysákovy, Mituníkovy a Šuráňovy a + Marii Rožnovjácovou
27. So 7.30 za + rodiče Pinerovy, sourozence Fojtíkovy a živou rodinu

28. Ne 7.30 za + rodiče Mikšovy a + syna Josefa, za dar zdraví pro živou rodinu
9.00 za + Jakuba Macka, dar zdraví a ochranu Boží pro živou rodinu
10.30 za farníky
29. Po 7.30 za + Tulpovu Marii a + bratra
30. Út 17.00 za + Marii a Pavla Gáborovy, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
31. St 16.00 na poděkování brigádníkům, pomocníkům, uklízečkám a všm těm, kteří jakýmkoliv způsobem přispívali k růstu farnosti
1. Čt 7.30 za živé a + členy staršího chrámového sboru
9.00 za + Jakuba a Annu Sopkovy, + rodiče z obou stran a živou rodinu
18.00 za + rodiče Jelínkovy, + syna Josefa a za živou rodinu
2. Pá 7.30 za nemocné
17.00 za živé a + členy živého růžence
3. So 7.30 za + Františka Březáčka, syna Václava a za duše v očistci

4. Ne 7.30 na poděkování P. Bohu za přijatá dobrodiní, za + rodiče Strnadovy a 3 + děti
9.00 za + rodinu pevných
10.30 za farníky
5. Po 7.30 za + rodiče Jedličkovy a Šmotkovy a za živou rodinu
6. Út 7.30 za + rodinu Holbovu a miklasovu, za duše v očistci též pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
17.00 za + Karla Zvonička, dvoje rodiče, požehnání pro živou rodinu a za duše v očistci
7. St 17.00 za + rodiče Sívkovy, + syna Miroslava, + vnučku Ivanku a boží požehnání pro živou rodinu
8. Čt 17.00 za + Františku a Václava Mackovy, snachu Violu a požehnání pro živou rodinu
9. Pá 17.00 za + Marii Ruprechtovou, + syna Ladislava, + rodiče z obou stran a požehnání pro živou rodinu
10. So 7.30 za + živou rodinu Miklasovu, Starovu a za duše v očistci

11. Ne 7.30 za + Drahomíru Šánkovou a Boží požehnání pro živou rodinu
9.00 za + Františka Macháče, dvoje + rodiče,
+ sourozence, + Joseva Povaláče a Boží
požehnání pro celou živou rodinu
10.30 za farníky

Zde Bůh,

zde Pán,

chce v nitru

tvém se skrýt.

Chce s námi

jedno být.

Od zářné noci

nad Betlémem

světlem plní svět.

On stal se

pro nás šivým chlebem,

duším dává vzlet.

Můj Ješiš,

můj Pán,

v něm chci mít

svůj věčný stan.

**Redakce Farního měsíčníku přeje všem milostiplné
Vánoce a požehnaný nový rok.**

